

LEBDIS | We know
books

BUNICA LIUBA, ATOATEȘTIUTOAREA

CARTE PENTRU COPII MARI ȘI MICI

RADMILA POPOVICI,
adică
RADA

Ilustrații de Mihaela Mîndru

ȚARA LUI ȘTIULETE-VODĂ

Bunica Liuba purta basmaua legată la modă...

În porumbiște, la bunici, mă furișam
ca-n Țara lui Știulete-Vodă...

Feream frunzele tăioase precum filele grele ale unei
cărți de povești, în care, cu cât pășești mai departe,
cu atât mai aproape ești de regi, de prinți și prințese
cu părul de mătase – podoaba știuleților, pe care
o tundeam, o împleteam, o aranjam –
eram coafeza majestaților lor!

Polenul de aur, de mai bine de douăzeci de mii
de zile de ieri, îmi revine cu gândul în nări și vântul –
vântul cel umed, mare regizor de sunet, îl simt cum
agită cocenii mai înalți decât mine, mă înspăimântă,
de parcă ar sta pe aproape vreun Zmeu sau
vreo Cloanță gheboasă la pândă...

Deodată fășăitul ciudat ia sfârșit și mie
mi se urcă nodul în gât: „Buniiiiciică!
Buniiiiciică!”, alerg și strig prin păpușoaie...
„Unde-i ieșirea, Buniiiică?”

Nici nu simt cum frunzele aspre mă zgârie, mă taie,
polenul ninge pe umerii mei înroșiți, pe păr –
eu caut cărarea spre casa bunicilor, sper
să nu mă ajungă din urmă Zmeul sau Cloanța,
jurând că, de scap, nu mai caut nici regi,
nici prințese, nici prinți pe aici toată viața!

Așa gâfâind, cum prin iarbă se mișc-o furnică,
pe brânci, în sfârșit, cad în fața Bunicii: „Buniiiicăăă!”

Parc-o aud: „Radă, Radă... Bată-te-ar norocu' s'te bată!
Strigi așa, de răsună pădurea și râpa – tot satul!
Dacă-ți răneai vreun ochi, dacă-ți rupeai, fato, capul?
Cum s'te-arăt, ooof, în halu' ista lu' tat-tu?
N-ai ce căta în păpușoi, nu mai îmbla la mătasă!
Cu-așa copchii, cum, Maică Precistă, grăunțe s'mai iasă?”

În porumbiște, la bunici, mă simțeam
ca-n Țara lui Știulete-Vodă!

Bunica Liuba purta basmaua legată la modă...

